

KRÁLOVSTVÍ LŽÍ

DVŮR
TAK
KRUTÝ
A KRÁSNÝ

PRO SVÉ KRÁLOVSTVÍ
RISKUJ VŠE...
NEBO TĚ ZNIČÍ!

STACIA STARK

PŘELOŽILA KATEŘINA ELISOVÁ

DVŮR
TAK
KRUTÝ
A KRÁSNÝ

Copyright © 2023 by Bingeable Books LLC

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Elisová, 2025

Cover © Moonpress, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5563-9 (pdf)

STACIA STARK

DVŮR
TAK
KRUTÝ
A KRÁSNÝ

KRÁLOVSTVÍ LŽÍ

PRVNÍ DÍL

přeložila Kateřina Elisová

ZNÁMÁ KRÁLOVSTVÍ

Věnováno mamince.
Díky, že jsi ve mě věřila.

PRISCA

Jen málo věcí je znepokojivějších než pohled na Abuse stojícího na vyvýšeném pódiu na naší návsi s popelavou tváří a několika královskými strážci přímo za sebou.

„Deset měděných mincí, že se pozvrací.“

Šťouchla jsem bratra loktem do břicha. „Tiše.“

Tibris mi věnoval vzácný úsměv a tlak, který mi svíral hrudník, při jeho pokusu odvést moji pozornost od stráží trochu povolil.

„Na to si vsadím,“ řekl jeho přítel Natan po mé pravici. Chladný vánek šustil větvemi stromů nad námi. Nahrbil ramena a strčil ruce do kapes pláště.

„Oba jste hrozní,“ napomenula je Asinia, ale rty jí cukaly.

Stáli jsme uprostřed naší malé vesnice, místy zmrzlá půda se třpytila pod slabým zimním sluncem a v mrazivém vzduchu se náš dech měnil v mlžné obláčky. Abus dosáhl pětadvaceti zim a dnes má obdržet zpět svůj příděl moci.

Ze svého místa v zadní části davu jsem mohla všechny pozorovat.

Stráže, oblečené v bordó a zlaté barvě, roztroušené mezi vesničany. Kněžku v modrém rouchu, která se naparovala, vědoma si naší pozornosti. Královského soudce v černém oděvu, s velkou stříbrnou broží označující jeho postavení.

Jim se naše tváře nejspíš rozmazaly do masy chudých, téměř nevzdělaných venkovanů oblečených v hrubých, prostých šatech.

Tichý a hubený Abus si mnul ruce zjevnou nervozitou. Zatímco většina naší magické síly byla několik dní poté, co jsme

se narodili, obětována bohům, závan moci, kterou dnes dostal zpět, mu pomůže přispět naší vesnici.

Královský strážce stojící za Abusem vypadal znuděně a jeho uniforma byla pokrytá prachem z cest. Ale ruce tří strážců obklopujících Abusovu rodinu odpočívaly na jílcích jejich mečů. Kdyby se přišlo na to, že se Abus nějakým způsobem vzepřel bohům, jeho matku, otce a sestru by okamžitě zabili – těsně předtím, než by Abuse odvedli do hlavního města, aby ho na Den bohů upálili. Zachvěla jsem se a přála si, abych si bývala vzala silnější plášť.

Jeden ze strážných se podíval směrem k naší skupince a já jsem se začala nekontrolovaně třást po celém těle. Srdce se mi dalším úderem prudce rozbušilo a můj dech se změnil v mělké lapání po vzduchu.

„Zase taková zima není, Prisco.“ Natan se na mě zamračil. Ale i on ve tváři zbledl. Každý, kdo měl alespoň kapku inteligence, se královských stráží obával.

Tibris po mé levici byl klidný a oči mu potemněly smutkem. O tom, co se stane, až za pár let zmizím, jsme moc často nemluvíli. Budu muset vyřešit svoji budoucnost – a to brzy.

Protože tohle království pro mě znamenalo smrt.

Králov soudce vykročil vpřed, temné oči přimhouřené ve tváři s výraznými rysy. Lícni kosti ostré jako břitva, přísná ústa a široká ramena z něj dělaly silného, zstrašujícího muže. Muže, o němž bylo známo, že si svoji práci nesmírně užívá.

Jeho úkolem bylo prověřit, zda Abus po celé ty roky nějakým způsobem neskrýval svoji magickou sílu. Díky této schopnosti se soudce – a další jemu podobní – stávali pro krále nepředstavitelně cennými.

Královský soudce Abuse pozoroval. Držel ruce u jeho tváře a pomalu se usmál.

Člověk by musel být slepý, aby přehlédl zklamání v očích soudce, když zavrtěl hlavou. Abus byl skutečně bezmocný – jeho

oběť, když byl novorozenětem, bohové přijali. V hrudníku se mi něco uvolnilo a najednou se mi lépe dýchalo. Během Darovacího obřadu v naší vesnici žádný soudce ještě nikdy nikoho zkaženého nenašel. Obvykle byli objeveni jako děti, když neúmyslně použili svoji sílu poprvé. Nebo je chytili, když se pokoušeli uprchnout dřív, než dosáhli věku pětadvaceti zim.

Za Abusem čekali, až přijdou na řadu, další tři vesničané – všichni nedávno oslavili pětadvacáté narozeniny. A ze všech tří vyzařovala různá míra vzrušení a hrůzy. Jaelle vypadala, že snad omdlí, zatímco tvář jejího dvojčete Wilkina zůstávala bez výrazu. Lina přešlapovala na místě, zjevně dychtivá přijmout vlastní moc. Kývla na prarodiče, kteří stáli v čele davu a hrdě se na ni usmívali.

Kráľův soudce ustoupil. Kněžka zvedla ruku a my jsme sklonili hlavy.

„Jako nemluvnata darujeme svoji magii bohům, abychom je potěšili naši oběti a nechali ji rozvíjet v jejich péči. Dnes Abus sklídí svou odměnu, neboť bohové uznávají oběť, kterou přinesl, aby nad námi mohli bdít a chránit nás před těmi, kteří by ohrožovali náš způsob života.“

Poslední slova prakticky vyplivla, s hmatatelnou nenávistí vůči vílům. Vílové byli bytosti, kvůli kterým bylo celé toto obětování nutné. Zrůdy, které by nás trápily, kdyby náš král nenašel způsob, jak ochránit království před jejich krutostí.

Kněžka zvedla druhou ruku a ukázala modrý kámen oceartus, zářící mocí. Obrátila se k Abusovi. „Tvá oběť nám všem přinesla štěstí. Nyní bohové vracejí to, co ti patřilo a čemu požehnali. A za tvoji oběť ti budou žehnat i dále, až opustíš tento svět.“

Kámen začal zářit jasněji. A ještě intenzivněji. Abus ztuhl, tváře mu zrudly. Pak kámen potemněl. Netečný. Prázdný.

Neubráníla jsem se úsměvu. Abus dostal svůj dar zpět.

Kněžka mu přiložila ruku ke spánku. Za okamžik byl modrým kolečkem označený jako ten, kdo dosáhl pětadvaceti zim a prošel

Darovacím obřadem. To modré znamení znamenalo svobodu. Několik vesničanů obklopujících Abuse radostně zavýsklo.

Pak přišla řada na dvojčata, která na hodnocení soudce společně čekala na vyvýšené plošině. Podívala jsem se vzhůru na volně stojící dřevěné konstrukce, které byly účelově vybudované pro královu stráž. Několik mužů s kušemi v rukou nyní vzpřímeně a bez hnutí shlíželo z těchto pozorovatelů mezi doškovými střechami obklopujícími náves.

Zaplavila mě vlna vzteku, prudce a bleskově.

Bublal mi v hrudi, brněl v prstech, jiskřil na kůži.

Obvykle jsem se ho snažila pohrbít hluboko pod ponuré smíření s našimi životy. Dnes jsem ho objala jako milence.

Bohové potřebují naši magickou sílu, aby nás ochránili před víly. Ale proč k tomu muselo docházet právě tímto způsobem? Proč musela oběť našeho království znamenat také hrůzu a smrt?

Tibris do mě šťouchl loktem a já se zhluboka nadechla. Znovu jsem se soustředila na obřad a ujistila se, že můj výraz je nečetný. Jakékoli podivné chování by mohlo znamenat nečekanou návštěvu soudce. A pak bychom byli oba mrtví.

Wilkin a Jaelle sestoupili, s obnovenými pramínky své síly. Lina kolem nich prakticky protančila, očividně více než připravená na svůj vlastní dar. Stráže opustily rodiče dvojčat a obklopily Lininu babičku a dědečka.

Kněžka se natáhla pro oceartus. Královský soudce držel ruku nad Lininou hlavou.

A usmál se.

Cítila jsem, jak mi z tváře vyprchává krev. Tibris vedle mě ztuhl a pomalu přenášel váhu, jak se rozhlížel kolem sebe. Můj bratr hledal cestu ven z návsi. Ale stráže nad námi by si všimly každého, kdo by se pokusil o útěk.

„Kouzlo *šťěstěny*,“ oznámil všem soudce. „Přímo tady, kde by nemělo být.“

Lina se zamračila. „Já ne... Já nejsem...“

„Ticho!“

Zavřela jsem oči. Štěstěna byla pasivní síla. Moc, o které Lina možná ani nevěděla, že ji využívá.

Její prarodiče začali prosit, vysokými a zoufalými hlasy.

Otevřela jsem oči právě ve chvíli, kdy se obě jejich hlavy skutálely na zem.

Královské stráže je v mžiku zabily.

Za mnou někdo zalapal po dechu. Žena po mé levici zaječela. Jen jsem zírala, moje mysl nebyla schopná přijmout to, co jsem právě viděla.

Lina se zakymácela. A pak začala křičet.

Ten zvuk prorazil ticho. A dav okamžitě zareagoval.

Zprava do mě někdo strčil. Další mě uhodil do levého boku. Čirá panika. Nějaké dítě se svezlo na kolena a volalo matku. Ti-bris ho zvedl za košili.

Královské stráže se blížily k Lině. Přestala křičet a couvala před nimi tak daleko, jak jí dřevěná plošina dovolovala.

Na okraji návsí se z klecí osvobodilo několik kuřat. Začala zmateně pobíhat a motat se pod nohama. Muži zakopli a spadli na kolena.

Dar štěstěny.

Vesnický řezník se otočil a dal se na útěk. První šíp ho trefil mezi ramena. Druhý a třetí zasáhly páteř a on se skácel k zemi.

„Nikdo ani hnout!“ zařval strážný nad námi.

Celý dav jako by ztuhl. Viděla jsem jen doširoka otevřené oči a šokované výrazy ve tvářích. Žluč mi stoupala v krku, když jsem sklouzla pohledem zpátky k plošině.

Soudce se otočil a hřbetem ruky praštil Linu přes obličej. Klesla na kolena a on ji kopl do zad a gestem přivolał dalšího strážného. Ten svižně vystoupal po schodech, zvedl ji na nohy a kolem zápěstí sklapl těžké okovy.

Lina svěsila hlavu, zjevně omráčená. Její rodina byla mrtvá, neměla manžela, který by za ni bojoval. To byl důvod, proč byl

zákonný věk pro uzavření manželství stanoven až na pětadvacet zim.

Soudce se na nás obrátil. „Zkažení, kteří byli bohy zavrženi nebo kteří bohům zabránili převzít jejich moc – kteří si místo pravdy vybrali *rouhačství* –, budou přinuceni za své hříchy shoret. Náš král je natolik odhodlán ochránit své království před víly, že v nedávné době vyhlásil peněžitou odměnu.“

Knězka přikývla. „Sto zlatých každému, kdo nás informuje o některém zrádci.“

Několik kroků napravo od nás se nějaká žena prudce nadechla. Nemohla jsem se jí divit. Sto zlatých mincí a už nikdy nebude muset pracovat.

Soudce pozorně zkoumal dav a v jeho pohledu hořel zápal, jako by dokázal vyhledat magickou sílu dřímající tam, kde by žádná neměla být.

Určitě slyší údery mého srdce. Cítí pot strachu, který mi ulpívá na kůži. Svět se vzdaloval, dokud jsem neviděla jen jeho tvář.

Zamířil do davu, který se před ním rozestoupil. Zdálo se, že kráčí přímo ke mně, jako by *věděl*.

Tibris se postavil mezi mě a soudce. Jeho pohyb vypadal nenuceně, jako by byl nadšený, že může pogratulovat Abusovi. Ale já jsem se zapotácěla dozadu. Zakopla jsem o lem svého pláště a narazila do tvrdé mužské hrudi.

Zachytily mě silné paže. Muž mě takto zavěšenou držel dlouho. Oba jsme ztuhli a sledovali soudce.

Ale ten už se proplétal davem a pravděpodobně se již připravoval na cestu do další vesnice.

Podívala jsem se na muže a dech se mi zatajil.

Paprsek slunce ho zasáhl do očí, které se mu zlostně třpytily. Zbytek obličeje měl skrytý za černým vlněným šátkem a zvednutá kapuce pláště mu zakrývala vlasy. Nedokázala jsem určit jeho věk, jestli má vousy... *vůbec nic*.

Ale poznala jsem ho.

Alespoň jednou za měsíc se mi zdálo o muži se zelenýma očima. Ne, nebyly jen zelené. To slovo je ani zdaleka nedokázalo popsat. Jeho oči byly strašidelné. Temná, a přesto zářivě zelená barva se stříbrnými skvrnkami, které jako by přitahovaly světlo. V mých snech se na mě ten muž díval, jako kdyby trpělivě čekal. Některé dny mě ty sny zneklidňovaly. Jindy jsem cítila hlubokou spokojenost, téměř... bezpečí.

„Dávej pozor, kam šlapeš,“ zavrčel a zvedl mě na nohy.

„Jak okouzující,“ zamumlala jsem. „No, děkuju za...“

Už se ale obrátil a odcházel.

Zírala jsem za tím chladným, hrubým hulvátem a setřásla ze sebe omámení. Samozřejmě že ho neznám. Události z dnešního rána mi drnčely v hlavě. Otočila jsem se a zjistila, že Tibris pozoruje stráže, které sestupovaly ze střech obklopujících náves.

„Pris? Jsi v pořádku?“ Asinia mi stiskla rameno. Oči měla tmavé, tvář bledou, rty bezkrevné.

Nejspíš jsem vypadala stejně otřeseně. I když vždy existovala možnost, že bude nalezen někdo ze zkažených, nikdo nečekal, že uvidí to co dnes.

„Budu,“ odpověděla jsem. „A ty?“

Jen přikývla. Dlouhou chvíli jsme se na sebe dívaly. Někdo se zasmál, zcela nevhodný zvuk se prodral ponurým davem a Asinia sebou trhla. Obě jsme se otočily.

Abus se objímal s rodinou a do tváře mu stoupla červeň. Jeho matka se usmívala, zatímco otec ho plácal po zádech. Teď si rodina vezme svých pět stříbrných mincí – dar od krále. Tradice velela, aby na oslavu na návsí byla pozvaná celá vesnice a každý vesničan přinesl jídlo, jaké může.

Abusovu otci se dokonce podařilo směnit prase, které se od časných ranních hodin peklo na rožni. Vůně masa se vznášela nad celou vesnicí, vnikla do otevřených oken a pod zavřené dveře.

Žaludek se mi při té představě nepříjemně sevřel.

Tibris mě pozoroval a otevřel ústa. Ale už se k nám prodíral Natan.

„Tedy... to bylo příšerné. Kdo zůstane na oslavu? Potřebuju se napít.“

Slunce sotva vyšlo, ale ochotně bych se vsadila, že po tom, co se právě stalo, bude polovina vesnice v poledne opilá.

Tibris sledoval, jak Natan míří k vínu. Pak se otočil zpátky ke mně. „Měla bys jít zkontrolovat mámu,“ řekl opatrně. „Já zůstanu tady.“

Věděla jsem, jak to myslí. Nechtěl se účastnit hostiny. Nejspíš chtěl být sám. Ale jeden z nás musí zůstat a předstírat, že slavíme, jinak by naše domácnost upoutala pozornost. Popravdě řečeno, bylo těžké pochopit, jak někdo může sedět a jíst jen pár kroků od místa, kde právě zemřeli Linini prarodiče. Babička i dědeček se v této vesnici těšili oblibě, a přesto jejich těla už odstranili a krev smyli, jako by nikdy neexistovali. Brzy bude většina sousedů hlasitě provolávat díky bohům za to, že byl odhalen další zkažený a že ho odvedli z naší vesnice.

A Tibris mě toho chtěl ušetřit. Zaplavila mě vděčnost. „Máš pravdu. Podívám se, jak jí je.“

Z přítomnosti na Darovacích a Přijímacích obřadech bylo těžké získat výjimku. Ale matka ji měla, protože její vize mohly kdykoli udeřit a narušit klid.

„Doprovodím tě domů,“ řekla Asinia. „Jen to řeknu matce.“

Odešla a můj pohled se setkal s Tholovým. Stál poblíž Abu-sovy rodiny a jako vždy vypadal drsně přitažlivě. Usmál se na mě a navzdory vření v žaludku mi zahořely tváře. Nikdy předtím jsem se s mužem necítila takhle rozpačitě, ale kdykoli jsem se na Thola podívala, v hrudníku jsem cítila třepotání motýlích křídek. Jeho sestra Christa se k němu naklonila a něco zamumlala. Přinutila jsem se přestat zírat a odvrátila se.

O kus dál mluvil Kreilor se skupinkou svých přátel. Aby si zajistil, že jeho konverzaci uslyší všichni v okolí, prakticky křičel.

Tibris zavrtěl hlavou a odkráčel, nejspíš aby se sám napil. Nikdy neměl Kreilora rád. Nemohla jsem mu to mít za zlé.

Od všech mužů ve vesnici se požadovalo, aby se naučili bojovat – aby byli připraveni nechat se povolát k pochodu na víly, kdyby naše hranice selhaly. Chlapci byli cvičeni od útlého věku a jediný způsob, jak se mohli z výcviku omluvit, byl, že si zvolili cestu k bohům. A přesně to Kreilor udělal a studoval jako akolyta u kněžky z naší vesnice.

„A pak mi kněžka ukázala vnitřní svatyni,“ oznámil všem Kreilor a na tváři se mu mihl samolibý úsměv.

Naprosto jsem ztuhla.

Jestli se Kreilor dokázal dostat do vnitřní svatyně, měl přístup k prázdným oceartovým kamenům. Možná bych ho mohla sledovat a... jeden si *vypůjčit*.

Kněžčiny žalmy jsem si zapamatovala. Co kdybych dokázala přimět kameny, aby pracovaly v můj prospěch? Pulz se mi zrychlil a myšlenky se mi rozběhly stovkami různých směrů.

Jeden z jeho přátel si odfrknul. „*Tobě* dovolili vstoupit na tak posvátné místo?“

Kreilor nadmul hrudník. „Samozřejmě. Koneckonců, v příštích třech letech budu provádět obřady.“

Při té představě jsem se zachvěla. Kreilor se choval jako tyran, už když jsme byli děti. Ušklíbal se nad žebráky, vybral si jedinou pozici, která mu umožňovala vynechat výcvik s těmi, které považoval za podřadné, a využíval rodinné bohatství a pověst, aby získal, cokoli chtěl.

Kolem prošel Thol a snadno na sebe strhnul pozornost dosud věnovanou Kreilorovi. Vzájemně se nesnášeli. Jejich otcové byli dobrými přáteli, a když synové vyrůstali, oběma se dostalo všech privilegií, která tato vesnice poskytovala. Ale zatímco Thol zůstal dobrosrdečný, Kreilora posedla snaha předvést se.

Přistoupila ke mně Asinia a chytila se mě za rámě. „Ten je trapný,“ zamumlala, když Thol Kreilora zcela ignoroval. „Pojďme

se vrátit ke tvé matce.“ Odtáhla mě a zamířily jsme k mému domu. Šoupala jsem botami po dlažebních kostkách, ale jediné, co jsem viděla, byly kaluže krve Lininých prarodičů na kamelech na návsi.

Co by Asinia řekla, kdybych se jí svěřila, že pokud se mi nepodaří dostat se pryč z vesnice, budu to já, kdo se jednoho dne bude dívat z plošiny, jak zmasakrují Tibrise a matku a jejich těla odtáhnou pryč, jako by nebyli nic?

Kdyby neprozradila mé tajemství a soudce se to dozvěděl, zemřela by i ona.

Většinu cesty domů jsme šly mlčky. Nakonec se Asinia zhluboka nadechla.

„Mezi tebou a Tholem něco proběhlo,“ řekla.

Snažila se mě povzbudit. Totéž jsem mohla udělat já pro ni. „Byl to jen úsměv. V jeho přítomnosti nedokážu mluvit.“

„Zapomínáš, že ty jsi možná ve flirtování příšerná, ale v *mém* případě se jedná o jednu z nejlepších dovedností. A já poznám, když má muž zájem.“

„Neuklidňuj mě. Je to pak ještě depresivnější.“

Stiskla mi paži. „Nic takového nedělám. Uvidíš.“

Domů jsme se vracely cestou, kterou chodíme z této strany vesnice obvykle. Míjely jsme velké, prostorné a *vyhřáté* domy za mohutnou kovovou bránou, která je oddělovala od zbytku vesnice. Jaké to je žít v nich? Nemuset hlídat každou minci nebo se v zimě nekrčit u ohně, protože sklo v oknech ložnice je rozbité?

„Prisco?“

„Promiň. Zasnila jsem se. Co budeš dělat po hostině?“

„Pomůžu matce s nějakou prací.“

Asiniina matka byla švadlena a dcera svůj talent získala přirozeně.

Podívala jsem se na ni. Měly jsme jiné sny. Já jsem nechtěla nic víc než zůstat tady, zatímco ona toužila po životě ve městě. Bez ohledu na to, kolik magické síly Asinia dostane zpět, až za

dvě zimy dosáhne plnoletosti, doufala, že pověst o její práci se bude šířit, až se zprávy dostanou k někomu ve městě, kdo si ji přijde najmout.

Stane se to. Nikdo nešíje ani nenavrhuje jako Asinia.

Ať už bych skončila kdekoli, našla bych způsob, jak jí dát vědět, že jsem v bezpečí. Možná že kdyby mi dokázala odpustit, dokonce bychom si mohly vyměnit jeden nebo dva dopisy. Při pomýšlení, že se s Asiniou nebudu vídat každý den, mě zabolelo na hrudi. Bude mi vůbec někdy schopná odpustit něco tak nečestného?

„Měla bys zítra přijít na večeři,“ řekla Asinia.

Skrýla jsem bolestnou grimasu. Asinia a její matka nebyly tak chudé jako my, ale rozhodně také neměly moc jídla nazbyt. A přesto se mě obě stále snažily krmit.

„Asinio.“

„Moje matka tě má ráda, Prisco. Ví, jak se od smrti tvého otce věci mají.“

„Budu o tom přemýšlet.“

Asinia zvedla obočí způsobem, který používala, když věděla přesně, co si myslím. „Tvoje matka by pro mě udělala to samé.“

Zamávala a otočila se zpátky směrem k návsi. Pokračovala jsem po prašné cestě a odemkla naše vchodové dveře.

„Mami?“

V domě vládlo ticho.

Nepřirozené. Děsivé.

Vběhla jsem do jejího pokoje a padla na kolena vedle ní. Oči měla protočené a lapala po dechu.

Měla vidinu.

2

LORIAN

„Připadá mi to jako past,“ zamumlal Rythos a posunul se na svém koni. Na tmavou kůži mu mihotavě dopadaly sluneční paprsky. Sklonil hlavu, a sotva tak minul obzvlášť nízko visící větev. Na východě se tyčily hory a jejich rozeklané, zasněžené vrcholky se zabodávaly do oblohy.

„Samozřejmě že je to past.“ Marth se zamračil, přitáhl si plášť těsněji k tělu a ostražitě se zadíval na ruiny města před námi.

Prokleté město kdysi bývalo hlavním městem Eprothy. Před staletími, když lidé vtrhli na území nyní známé jako Pustý svě-tadíl, nebyli připraveni na odplatu, které budou muset čelit.

V současné době byl hlavním městem Lesdryn na druhé straně království.

Po tolika dnech cesty by většina z nás potřebovala pořádný boj. Ale nemáme moc času nazbyt. Kvůli tomuto setkání jsme museli rychle vyrazit z jedné z menších vesnic na východě.

Kůži jsem měl příliš napjatou. Samozřejmě, jedná se o zaručenou past.

Cavis jako obvykle mlčel. Jeho žena právě porodila jejich první dítě a on toužil po domově. Ale nestěžoval si. Stejně jako my všichni ví, jak důležité budou následující týdny.

„A co ty, Cavisi?“ zeptal jsem se. „Ty si myslíš, že se kamenné babizny pro jednu zachovají čestně?“

Cavis mi věnoval pokřivený úsměv. „I muži jako my by se měli mít před Prokletým městem na pozoru. A bytostmi, které se tam potulují.“

Málokdo věděl, že Prokleté město je nyní obydlené. A téměř nikdo se k této části království nepřiblížil. A přesto tady teď stojíme, na místě, které kdysi bývalo branou do tohoto zničeného města.

„Vyjděte ven, babizny,“ nařídil jsem.

„Pojďte dááál,“ odpověděl hlas.

Zavrtěl jsem hlavou. Vejít do města plného sutin, když kamenné babizny mohly trosky ovládat, aby nás pohřbily zaživa? „Máme dohodu. Porušte ji a čekají vás následky.“

Dovolil jsem si projevít náznak své moci. Hlavně proto, že náznak byl to jediné, co zbývalo. Zatnul jsem zuby, zvedl ruku a moje magická energie zajiskřila ve slunečním světle. Brzy. Brzy se mi síla vrátí zcela.

„Ty se nááám opovažuješš vyhrožovat?“

Kůň pod Rythosem začal přeshlapovat. Seskočil a vytáhl meč. „Nenuť nás tam jít.“

„*Chtějí*, abychom tam šli,“ zamumlal Marth. „O to jde.“

Na tohle jsme neměli čas. Nechal jsem svou sílu udeřit do nejbližší hromady trosk – do té, která dříve pravděpodobně sloužila jako strážní věž. Podle výkřiku, který mi rval uši, ji použila jedna z kamenných babizen, aby nás špehovala. Usmál jsem se. Doufejme, že *tím* se zkrátí čas, který na tomto prokletém místě strávíme.

Z ruin se vynořilo několik babizen. Všechny se pohybovaly pomalu, jejich šedá kůže byla vrásčitá a suchá jako prach. Ta uprostřed měla na hlavě korunu z turmalínů.

Sesedl jsem z koně a čekal, až se k nám přiblíží. V tichu jsem vždycky nacházel sílu. Rythos se líně rozmáchl mečem. Vrhla jsem na něj varovný pohled a jeho ústa se zkrivila do zuřivého úsměšku. Tolik let, a já stále nevím, proč babizny nenávidí.

„Dohoda se změnila,“ zasípala královna. „Žádáme více zlata.“

Galon seskočil z koně vedle mě a v jeho tváři se mihl uražený výraz. Jakmile je dohoda uzavřená, nikdy se nemá rušit. Žáda

nám kryli Marth a Cavis. Oba jsem znal dost dobře na to, abych věděl, že doufají v boj.

„A ty si myslíš, že se tvým požadavkům podřídíme?“

Královna se usmála, což bylo v podstatě groteskní odhalení rozpadajících se kamenných zubů. „Já myslím, že vím, proč potřebujete tuhle malou ingredienci.“ V ruce držela lahvičku se specifickým mechem, který jsme požadovali. „A jestli se nemýlím, budete také potřebovat naši diskrétnost. Protože kdyby se král dozvěděl o vašich plánech, vy všichni byste *ssshořeli*.“

Sledoval jsem královnu, dokud nesklopila zrak. Okamžitě pohled znovu zvedla, ale příliš pozdě. Oba jsme věděli, kdo má navrch.

Usmál jsem se. „A myslíš si také, že jste v bezpečí na tomto prokletém místě, které bývalo městem? Myslíš, že Sabium sem nepošle své strážce, s veškerou magií, kterou mají k dispozici, aby tento kámen proměnily v prach?“

Zkoumala můj obličej. Jedna ze sester zašeptala královně do ucha. Zachoval jsem lhostejný výraz nehledě na neklid, který se mi jako mravenčení rozléval ve spodní části páteře. Tohle byla nejslabší část našeho plánu. Bez spolupráce babizen a mechu v královniných rukou zůstane moje pomsta navždy nedostupná.

„Přistoupíme na původní dohodu,“ konečně souhlasila královna.

„Tak proč ztrácíme čas?“ zamumlal Rythos, ale královna ho ignorovala. Nasedl na koně a s mečem stále v ruce se k ní přiblížil.

Marth ho doprovázel. Rythos natáhl ruku pro mech. Marth nabídl mince. Všichni jsme vyčkávali v napjatém tichu. Stačil jeden špatný pohyb a k zemi by se kácela těla. Nijak zvlášť by mi nevadilo, kdybych tu lahvičku musel vyprostit z chladné, mrtvé ruky té kamenné babizny. Popravdě řečeno, část mého já toužila po boji. Královna se mi zadívala do očí a gestem dala znamení svým přísluhovačkám. Mech dopadl do Rythosovy ruky a z Marthovy dlaně byly vytrženy mince. Hotovo.

Babizny se jen posměšně ušklíbly a zamířily zpět do svého kamenného města.

První část našeho plánu byla dokončena. Vřelo ve mně pevné odhodlání.

Kdybych mohl, tak bych válku zahájil hned v této vteřině. Ale další krok bude trvat ještě déle.

Z výšky nad našimi hlavami se začal snášet sokol. Můj bratr trval na tom, že si na posílání vzkazů vycvičí nezávislého ptáka. Doufejme, že malý kousek pergamenu, který sokol přináší, bude obsahovat dobré zprávy a my budeme moct pokračovat s další fází našeho plánu.

Pták přistál na Marthově rameni a drápy se mu zamotaly do jeho světlých vlasů. Marth ucukl a odvázal vzkaz.

„Náš kontakt říká, že se s ním máme setkat na gromalijské hranici.“

Protiklad dobré zprávy. Ztuhl jsem. „To je opačným směrem. Znamená to *obejít* hlavní město.“

Marth si povzdechl. „Já vím. Podle tvého bratra jeho kontakt tvrdí, že právě teď nemůže riskovat cestu do Eprothy. Bezpečnostní opatření jsou příliš přísná.“

„To nás bude stát nejméně dva dny cesty.“ Pokud strávíme příliš času na cestě, připravíme se o čas ve městě – a možnost pátrat po tom, co nám bylo odcizeno. Hledání musí být provedené pečlivě. Metodicky. Jenže bez druhé lahvičky se nedostaneme ani do blízkosti hradu.

Musíme ten risk podstoupit.

Přinutil jsem se zhluboka nadechnout. Moje pomsta byla tak blízko, všechny mé plány zapadly na své místo. Pokud to je nejhorší pohroma, která nás v příštích týdnech čeká, s radostí ji uvítám.

Marth mi podal druhý vzkaz, který držel v ruce.

Rozložil jsem pergamen a přečetl si ho.

Drahý L.,

podle mých zdrojů ten balíček získáte jedine, když se vrátíte zpět na hranice. Úplně slyším, jak skřípeš zuby, ale musí to být. Pokud pojedete rychle, tak tu schůzku ještě stihnete. Riniana se po tobě ptá. Mám jí vyřídit, že na ni myslíš?

Tvůj starší, nesmírně trpělivý bratr

C.

Zavrtěl jsem hlavou, vzal si brk, který mi nabídl Marth, a napsal odpověď.

Drahý C.,

ta situace s Rinianou ti zřejmě přijde zábavná. Nemůžeme být všichni šťastně ženatí a nechutně zamilovaní. Ostatně většina z nás by ani nechtěla.

Pojedeme pro balíček. Ačkoli navrhuji, abys příště, až budeš organizovat podobné setkání, zvážil, s kým máme tu čest.

Tvůj mladší, mnohem hezčí bratr

L.

„Vyrazíme,“ řekl jsem. „Už nás nic nesmí zdržet.“

Budeme muset jet celou noc bez zastávky, abychom dohnali čas, který ztratíme. Protože jsme se vraceli stejným směrem, kterým jsme přijeli. Zatnul jsem zuby kvůli promarněným hodinám.

Marth přikývl. Rythos sledoval přimhouřenýma očima kámen za námi. „Bude lepší, když to vezmeme přes les než jet někde poblíž tady toho města.“

PRISCA

Roztřesenýma rukama jsem sáhla po polštáři a strčila ho mámě pod hlavu. Když se jí zmocnilo vidění, nemohli jsme udělat nic jiného než ji chránit.

„Omlouvám se,“ zašeptala jsem a žaludek se mi stáhl. „Neměli jsme tě nechávat samotnou.“

Až mnohem později matka ochabla. Odhrnula jsem jí šedivé vlasy z obličeje, stejně jako to dělala ona, když jsem byla nemocná nebo rozrušená.

„Prisco?“ Její hlas zněl trochu zmateně a pohyby měla pomalé, jako by napůl spala.

Na okamžik jsem zavřela oči. Stále jsem přemýšlela, jestli se jednoho dne ztratí ve vidinách a já už nikdy neuvidím tu jiskru poznání.

„Jsem tady, mami. Chceš, abych ti pomohla do postele?“

„Pár hodin spánku. Jen pár.“

„Dobře.“ Mluvila jsem tiše a konejšivě.

Jen bohové vědí, proč dali mé matce schopnost vizí, které přicházely náhodně a obvykle se týkaly lidí, které neznala. Jednou mi řekla, že její moc byla užitečná, když byla mladší. Zajistila jí, že někteří z nejbohatších lidí v království přicházeli pro radu ohledně smluv a obchodních jednání. Ale postupně se prospěšné vize vytrácely. Nyní často končila tak, že se zmítala na podlaze v důsledku nějakého vidění, kterému buď nemohla, nebo nechtěla porozumět.

Máma zavřela oči, jakmile si lehla, a já jsem zbytek odpoledne seděla u okna a představovala si Linu, osamělou a vyděšenou, jak sedí v zadní části zamřížovaného povozu. Nikdy nezapomenu na ten vzrušený úsměv plný naděje, kterým blýskla. Oči se mi zalily slzami.

Ani netušila, že má svoji moc. Takže nevěděla, že má utéct. Utřela jsem si mokré obličej.

„Prisco?“

Máma ležela v posteli. Naštěstí se jí do tváří vrátilo trochu barvy.

„Pomoz mi vstát, miláčku.“

Poslechla jsem a pomohla jí sednout si. Máma ztrácela na váze. Musím zajistit, aby se dnes při večeři víc najedla.

„Tahle byla ošklivá,“ řekla jsem tiše.

Zaostříla nepřítomný pohled, přikývla a natáhla ruku, kterou mi přitiskla na tvář.

„Moc tě miluju. A všechno, co jsem udělala, bylo proto, abys byla v bezpečí.“

Srdce se mi na okamžik zastavilo, když jsem viděla, jak se na mě dívá. Jako by už truchlila.

„Já vím, mami. Vážně, věř mi. A teď tě dáme trochu do pořádku, než se vrátí Tibris a začne vyvádět.“

Usmála se. „To on moc rád.“

Pomohla jsem jí utřít pot z obličeje, usadila ji ke stolu s hrnkem čaje a ohřála jsem trochu polévky, kterou včera uvařila.

„Opravdu tě moc miluju,“ zašeptala máma. „Jen potřebuju, abys to věděla.“

Ať už ve své vizi viděla cokoli, očividně to s ní otrásl. Nepodobalo se jí, aby se chovala tak emotivně. „Taky tě miluju. Hej, co se děje? To bude v pořádku.“

Po tváři jí stékala osamělá slza. Natáhla jsem ruku a setřela ji. Vzala moji ruku do své.

„Víš, že tady nemůžeš zůstat, Prisco.“

V hrudníku jsem cítila prázdnotu. Kvůli ní, protože o tom mluvila tak otevřeně...

Očividně jsem v její vidině figurovala.

„Co jsi viděla, mami?“

Ticho.

Zhluboka jsem se nadechla. „Vím, že vždycky bylo v plánu, že odejdu, ale mám nápad.“

Máma jen zavrtěla hlavou. „Ať už je jakýkoli, nebude to fungovat.“

Její odmítavý tón mě v mém rozpoložení bodl. Nemůžu se jen tak vzdát a uprchnout. Když uteču, budu v tom muset pokračovat do konce života. Jak bych se mohla takovému osudu podvolit?

To nemůžu.

Nechci.

Skočím po jakékoli naději, kterou najdu, bez ohledu na to, jak je nicotná.

Kreilor měl přístup k oceartům. Mohla bych ho sledovat a zjistit, kde je vchod. Dávala bych pozor, jak se dostal dovnitř, a jeden kámen bych sama ukradla.

Zhluboka jsem se nadechla a ve spěchu jsem ze sebe chrlila slova: „Co kdybych do toho kamene dočasně mohla uložit svoji sílu? Až do Darovacího obřadu? Soudce by viděl, že žádnou magickou moc nemám, a já bych mohla...“

„Tak tvá moc nefunguje.“

Ztuhla jsem. Nefungovala vůbec. S výjimkou nejhorších možných okamžiků. Ale tentokrát to bude jiné. Musí.

Máma studovala můj obličej a v jejích očích se mísilo pobavení s vyčerpáním. „Máš otcovu tvrdohlavou povahu. V životě ti to pomůže – když ti ho zrovna neudělá mnohem těžší, než by musel být.“

Hrdlo se mi sevřelo žalem. Stále jsem se někdy probouzela s tím, že jsem slyšela tátův hlas. „Všechno zase bude v pořádku. Uvidíš.“

Jen přikývla. Ale v jejím výrazu se stále odráželo zoufalství.

Když se Tibris vrátil, máma usrkávala polévku, kterou jsem jí ohřála.

„Jaká byla hostina?“ zeptala jsem se.

Věnoval mi chabý úsměv. „Dobrá. Natan trval na tom, že si zahrajeme Královu pavučinu.“

Obrátila jsem oči v sloup. Samozřejmě.

Ta hra vycházela z mýtu. Podle starých pověstí byl králův prapradědeček tak záłudný a lstivý, že podstrkával na cizí dvory své lidi, když byli ještě děti. Ty, aniž by o tom věděly, byly zakleté a říkalo se jim „spící pavouci“. Po *probuzení* byly povolány, aby dodávaly informace nebo vraždily nepřátele starého krále. Stále jsem se učila, jak si zachovat naprosto lhostejný výraz, ale když jsme Královu pavučinu hráli naposledy, málem jsem vyhrála.

Zkoumala jsem Tibrise, když vtiskl mámě polibek na čelo a posadil se ke stolu. Vráska, která se mu vyrýsovala mezi obočím, mi prozradila, že má vztek. A papír, který svíral v ruce, mi zase objasnil proč.

Od té doby, co Tibrisův přítel Vicer složil Zkoušku a jeho moc byla natolik silná, že odešel do města, kde se ucházel o práci, byl můj bratr ještě tišší než obvykle.

Dopisy, které si Tibris s Vicerem vyměňoval, byly psané šifrou, kterou jsme vytvořili coby děti. Tenkrát mě Vicer a Tibris zahrnovali do všech svých plánů, takže jsem byla zasvěcená do každého tajného vzkazu a sotva slyšitelného slova. Sledovala jsem je – obvykle s Asiniou po boku – a Tibris nás toleroval s nadřazenými povzdech, které starší bratři na celém světě vybrousili do dokonalosti.

Ale tyto dopisy byly jiné. Z důvodů, které nevysvětlil, mi je Tibris odmítl dát přečíst. Samozřejmě že čím byl tajemnější, tím větší zvědavost ve mně vyvolával. Pokud má Vicer potíže, chtěla jsem pomoci.

Dívala jsem se, jak se Tibris mračí na dopis ve své ruce. Teď bude nejspíš celé dny zadumaný. „Půjdu se vykoupat,“ prohlásil a zamyšleně odešel.

Ještě naposledy jsem se pokusila získat od matky nějaké odpovědi. „Mami..., měla bych něco vědět?“

Z vedlejšího pokoje se ozývalo šplouchání. Tibris si plnil vanu studenou vodou.

Máma by mi řekla, kdyby se mě králův soudce chystal hledat. Co tedy viděla? Proč byla tak otřesená?

Oči se jí zalily slzami a němě zavrtěla hlavou.

Věštcí měli svá pravidla. Protože vyjavit někomu budoucnost někdy znamenalo přivodit mu osud, který byl mnohem, mnohem horší. Útroby mi zaplavila hrůza a zůstala tam.

„Jsem unavená,“ řekla máma.

„Pomůžu ti do postele.“

„Zvládnou to. Dobrou noc, miláčku.“

Vrátila jsem se do hlavní místnosti, která současně sloužila jako Tibrisova ložnice. Podle šplouchavých zvuků z koupelny jsem poznala, že má stále napilno. Ale dopis od Vicera nechal na rozviklaném stolku u své postele.

Neměla bych. Už nejsme děti. Tibris si zaslouží soukromí. A přesto... něco bylo zjevně opravdu špatně. Jako jeho sestra jsem byla *povinná* mu pomoci – i když o to nijak zvlášť nestál.

Bratr navíc se zasahováním do mého života, kdykoli jen pocítí tu potřebu, nemá nejmenší problém. Neustále se mě snaží chránit, ale tentokrát bych možná opravdu mohla pomoci já jemu.

S rukama za zády jsem se zadívala na dopis. Ale bylo to už příliš dávno, co jsem naposledy četla naši šifru, a překlad by zabral nějaký čas.

Jedno slovo jsem ale přece jen poznala.

„Prisco.“ Tibris chňapl po dopise na stole a zamračil se na mě.

Trhla jsem sebou. Můj bratr se občas dokázal pohybovat jako kočka.

„Proč ti Vicer píše o Crawythu?“

Tibrisova tvář zbělela vztekem. „Do prdele, nepleť se do mých věcí.“

Jeho slova mě zasáhla. Ucouvla jsem. Tímhle způsobem se mnou Tibris *nikdy* nemluvil.

„Děti?“ zavolala máma ze svého pokoje.

Dívala jsem se na bratra. „Už jdu, mamí.“

Tibris si prohrábl vlasy. „Promiň.“

„Zapomeň na to.“

„Pris...“

„To je v pořádku.“ Přece jen jsem mu narušila soukromí. Může mít svá tajemství.

Chytil mě za paži. „Budeš mít čas na trénink, až skončíš v pekárně?“

Pokusila jsem se o úsměv. Jakmile Tibris začal trénovat, trval na tom, že mi předá, co se sám naučil. Tím, že jsem zápasil s jeho přáteli a učila se využívat momentu překvapení, jsem strávila víc hodin, než dokážu spočítat.

„Jistě.“

Zbytek večera proběhl v klidu. Tibris i máma usnuli dřív než obvykle. Já jsem ležela a neustále jsem si představovala, jak na naše dveře klepe královský soudce.

Když jsem konečně usnula, zdály se mi sny, které mě nijak nepřekvapily.

Ten muž měl planoucí zelené oči a plné rty, které se křivily do divokého úsměšku. Upřeně se na mě díval, jedno obočí vyzývavě pozvednuté. Přesto se vzdálil pokaždé, když jsem k němu natáhla ruku. A když už jsem ho neviděla, měla jsem pocit, že mi pukne srdce.

Probudila jsem se za úsvitu, neklidná a... smutná.

Zvedla jsem se z postele, oblékla se a nasnídala. Zírala jsem z okna a jako by mě v suchých očích dráždil písek.

Tibris už byl v kuchyni. Pokud za ním někdo nepřijde s něčím naléhavým, vyrazí ven a pár hodin bude léčit.

Můj bratr prošel Zkouškou před dvěma zimami a díky jeho schopnosti hojit malá zranění a léčit nemoci – spolu s mojí prací v pekárně – jsme téměř splatili dluhy našim věřitelům. Jakmile se to podaří úplně, můžeme začít šetřit na vlastní budoucnost a naše rodina bude moci opustit tuto vesnici. Při té představě se mi svíral hrudník.

Natáhl ruku a rozcuchal mi vlasy. Usmál se, když jsem mu věnovala pohled, který si zasloužil.

Sklonila jsem se a nazula si lehké, pohodlné boty, ve kterých jsem uklízela nejraději.

„Ty si nevezmeš zimní boty?“ zeptal se Tibris.

„Půjdu jen do pekárny a zpátky. Dávej pozor na mámu, ano? Ta víze jí opravdu otrásla.“

Přikývl. „Bude v pořádku, Prisco. Postaráme se o to.“

Někdo zaklepal. Trhla jsem sebou a s Tibrisem jsme se na sebe podívali. Otevřel dveře a srdce se mi na okamžik zastavilo.

Thol se na mě usmál. Vánek mu čechral světle hnědé kadeře a vypadal tak hezky, až se mi chtělo vzdychnout.

„Ahoj, Prisco.“

Podařilo se mi úsměv opětovat. Přihloupě, ale srozumitelně. Zlepšovala jsem se.

Thol se rozzářil a podíval se na mého bratra. „Ahoj, Tibrisi.“

„Ahoj.“ Tibris měl Thola rád, ale přesto po něm střelil varovným pohledem. Dloubla jsem ho loktem. S úsměškem se podrbal na břicho a zmizel v mámině pokoji.

Vyšla jsem z domu a zavřela za sebou dveře.

A už mi zase začínaly hořet tváře.

Thol se na mě usmál, jako bych mu připadala obzvlášť roztomilá.

Připadalo mi to zahanbující. Nejsem žádná nevinná, nezkušená mladá dívka, která nikdy nemluvila s mužem. V průběhu let jsem měla víc než jednoho milence. Ale na Tholovi bylo něco, kvůli čemu jsem se měnila v koktající hlupačku.

Přistoupil blíž a sevřel mi ruku ve své. Ta jeho byla velká a teplá a představovala všechno, o čem jsem kdy snila. „Prisco, půjdeš se mnou zítra ráno na procházku?“

Usmála jsem se. Vzhledem k tomu, kolik času jsem už strávila myšlenkami na něj, to nebylo nijak náročné rozhodnutí. „Ano, půjdu.“

„Počkám na tebe na návsi.“ Naposledy se usmál, pustil mě, zastrčil si ruce do kapes a odkráčel.

Sledovala jsem ho, jak odchází, a tělo jsem najednou měla lehčí než vzduch.

Ale realita mě prudce vrátila na zem.

Tholův otec byl hlavním radním naší vesnice.

Několikrát cestoval do hlavního města. A říkalo se, že se dokonce setkal s králem.

S králem, který by mě na Den bohů s radostí upálil zaživa.

Thol patřil k těm, kteří nikdy neprošli kolem žebráka, aniž by mu hodili minci. Byl to člověk, který lovil – nejen pro svoji rodinu, ale i pro ty nejchudší rodiny v naší vesnici. A nikdy nevyužíval pověst svého otce, aby si usnadnil život.

Mohla jsem se ztratit ve fantaziích o tom, jaké by to bylo, kdybych zůstala v této vesnici a vzala si Thola. Oba umíme tvrdě pracovat. Společně bychom pracovali, dokud bychom si nemohli dovolit bydlet v jednom z těch velkých domů. Pak bychom měli děti a společně zestárli. Pěkný, *klidný* život.

Až na to, že takový život nikdy nepovedeš. Protože zůstat v této vesnici znamená, že zemřeš. Bolestivě. A tvoje rodina taky.

Ramena mi poklesla. Máma má pravdu.

Nemá smysl s Tholem vůbec trávit čas. Jen by to bylo těžší, až odejdu.

Když jsem mířila k Heričině pekárně, vesnice se probouzela. Vesničané poklízeli verandy, klevetili se sousedy a svolávali děti na snídani.

Pokusila jsem se vytěsnit Thola z mysli a místo toho jsem začala přemýšlet o Tibrisovi. Strčit nos do jeho záležitostí mi přineslo dokonalé rozptýlení. Co přede mnou asi tak bratr skrýval ve svých dopisech Vicerovi? Proč se vlastně Vicer zmínil o Crawythu?

Ruiny zvané Crawyth ležely přímo u naší jižní hranice – po-
blíž království vílů. Ještě před několika desetiletími byly známé

jako místo vzdělanosti, kam přicházeli lidé ze všech království studovat, žít a mít se dobře.

Pak přišli vílové. Nikdo neví, proč obrátili město v trosky. Slyšela jsem několik teorií, ale ta nejznámější říkala, že šílený král vílů chtěl město pro sebe. Když se náš král rozhodl, že mu nevyhoví, krutý bratr krále vílů použil svoji strašlivou moc a spálil město na popel.

V polovině cesty do pekárny jsem se začala třást. Plášť jsem nechala doma. Když se pekárna objevila na dohled, přidala jsem do kroku. Přízemní dřevěnou budovu v průběhu let neustále záplatovali, ale pro mě byla druhým domovem.

Herika už bude pryč, protože začíná péct před svítáním. Uklidím podlahy a utřu prach a Tholova mladší sestra Christa zatím prodá zbytek dnešního chleba.

Dveře pekárny byly pootevřené, a tak jsem do nich strčila. Kreilor stál zády ke mně, ale toho bych podle toho tlustého krku poznala z jakéhokoli úhlu.

Tupý pocit paniky se mi šířil břichem jako plíseň. „Co tady děláš?“

Se samolibým úsměvem se ohlédl přes rameno. Někdo se za ním pohnul. Udělala jsem krok blíž a natáhla jsem krk. Christa. Kreilorova ruka jí svírala zápěstí a tvář měla mokrou od slz.

Vjel do mě vztek. Popadla jsem koště, které jsem tam nechala opřené o zeď.

„Christo, běž,“ řekla jsem.

Kreilor se zasmál. Tohle byl jen další způsob, jak zaútočit na Thola. Jenže Kreilor je příliš velký zbabělec, aby ho vyzval přímo. Místo toho se zaměřil na Tholovu sestru.

Všechno pro něj byla jen hra.

Zpražil mě pohledem predátora. Zhluboka jsem se nadechla. „Dobře si to rozmysli, Kreilore. Já se tě nebojím.“

Sjel pohledem k mému hrdlu, kde mě zradil bušící tep.

„Ach, Prisco. *Oba* víme, že to není pravda.“

Kreilor přistoupil blíž a táhl Christu s sebou. Připravila jsem si koště, které jsem chtěla použít jako hůl.

„Rozmysli si to,“ zopakovala jsem. „Přemýšlej o tom, co tady děláš.“

„Myslíš si, že se chovám nenormálně? Thol má *všechno*,“ zasýčel.

Můj pohled se setkal s Christiným. Byla o několik let mladší než já. Nikdy jsme se spolu moc nebavily, ale v jejích očích jsem zachytila prudkou naději.

Spoléhala na mě.

Možná bych mohla Kreilora přimět, aby se zaměřil na mě. Proto jsem zvolila výsměšný tón, ze kterého odkapávalo opovržení. „Tak o tohle jde? Žárlíš na Thola?“

Kreilorova ruka sevřela Christino zápěstí ještě pevněji, až se jí obličej stáhl bolestí.

„Dávej si pozor, jak se mnou mluvíš, Prisco. Vím o vašich věřitelích. Vím, kolik stálo, abyste udrželi otce naživu. A vím, že s rodinou po odevzdání splátek každý měsíc sotva vyžijete. Co myslíš, že se stane, až všem řeknu, že jsem tě přistihl, jak se pokoušíš tady v pekárně krást? Až ti nikdo jiný nenabídne práci a tvoje rodina bude žebrot na násvi?“

Celým tělem mi projelo cosi temného. Vycenila jsem zuby. „Nech ji být.“

Znovu se zasmál.

A pak se vmžiku rozmáchl masitou pěstí a mířil Christě do obličeje.

Svět se zúžil, takže jsem viděla jen jeho ruku. Jeho ruku a hrůzu v Christiných očích, když se snažila uhnout.

Čas se zastavil.

Už jsem byla v pohybu.

Vrhla jsem se mezi ně. Odstrčila jsem Christu a předloktím jsem od ní odrazila Kreilorovu pěst.

Svět se opět vrátil do normálu.

A já se připravila na to, že Kreilor začne rvát. Aby přivolal strážu. Celé moje tělo zaplavila tupá beznaděj – nevyhnutelnost vlastní smrti.

Kreilor v obličejí zřítověl a zapotácel se. Jeho překvapení umožnilo Christě vytrhnout zápěstí z jeho sevření.

Sledovala jsem jeho oči, jestli v nich zahlédnu stopy poznání. Cokoli, co by mi řeklo, že ví, co jsem udělala. Ale nic v nich nebylo. Celou dobu se soustředil na Christu a moje pohyby nevnímal. Ruce mi ochably, nohy jsem měla vratké. Byla jsem... v bezpečí?

Koutkem oka jsem zahlédla pohyb. Můj pohled se setkal s Christiným. Stála u otevřených dveří, kam se před okamžikem odpotácela, a upírala na mě oči. V obličejí byla bleďá jako smrt. Pak se otočila a vyběhla z pekárny.

Roztrásla se mi kolena a celé tělo jsem měla ochromené. Christa přesně viděla, jak jsem Kreilora zmrazila. Jak moje moc zaškubala nití času.

Kreilor se ke mně blížil, odhalené zuby mezi roztaženými rty, tvář téměř fialovou. Byl to mohutný muž a stál mezi mnou a dveřmi.

Další krok blíž.

Jestli na mě vztáhne ruku, je se mnou konec.

Vrhla jsem se ke straně a udeřila ho do obličejí násadou od koštěte.

Zaklel a začal couvat.

Spustila jsem ruku a zvedla koště mezi jeho nohy. Kreilor se zlomil v pase, tělo schoulené, a z obličejí mu vyprchala veškerá barva.

Naše oči se setkaly. Jako bych se vznášela nad svým tělem a dívala se na sebe dolů.

„Jestli se k Christě ještě jednou přiblížíš, zabiju tě.“

Vyvalil oči. „Ty šílená děvko.“

Konečně se mu podařilo napřímit se, i když jeho obličej získal nazelenalý nádech. Nebyl na něj hezký pohled.

„Za tohle zaplatíš.“

„Máš pravdu.“ Vypravila jsem si Christu a hrůzu v jejích očích, když se na *mě* dívala. „Ale ne tak moc jako ty, když mě nenecháš na pokoji. Jen si mě vyzkoušej, Kreilore. Já už nemám co ztratit.“

Zaklel a v předklonu se vypotácel ven.

Sesula jsem se přímo na zem. Ruce se mi třáslly, nevolnost mi zaplavila tělo a najednou jsem nemohla dýchat.

Moje poslední slova vůbec nebyla pravdivá.

Pořád jsem měla co ztratit.

Otřela jsem si mokrý obličej dlaněmi. Nemám čas tady sedět, kolébat se sem a tam a vzlykat. Musím to napravit.

Kam mohla Christa jít? Jedinou mojí nadějí bylo, že ji najdu. A poprosím ji, aby mlčela.

I kdyby jen na tak dlouho, abych získala čas kněžce ukrást ten kámen.

Dusila jsem se dalším vzlykem. Na to už bylo příliš pozdě. Je jen otázkou času, než ve vesnici vyhlásí zákaz volného pohybu, přivolají královské strážce a moji rodinu vyvraždí.

A mě odvedou do města a upálí.

Klekla jsem si. Pak se mi podařilo vstát. Tělo jsem měla strnulé, ale vypotácela jsem se z pekárny.

Nohy mi sotva fungovaly a ovládl mě zvláštní pocit, že se mi končetiny mění ve vodu. Svět kolem mě se roztočil, moje zorné pole se zúžilo a nakonec jsem viděla jen cestu k našemu domu.

V hlavě mi zápasilo těch několik málo možností, které mi zbývaly. Najít Christu, najít kámen, varovat rodinu.

Nejdřív rodina. Musím je najít.

Běžela jsem rychleji a ignorovala pohledy a šepot lidí z vesnice.

Někdo mě chytil za ruku a já se prudce otočila, s paží zvednutou a rukou sevřenou v pěst.

Nebyla to stráž. Ani královský soudce.

Kolena se mi podlomila, takže jsem téměř klopýtla.

„Mami?“

Je v bezpečí. Ještě máme čas.

„Ticho, Prisco.“ Její tvář byla popelavá. „Pojď se mnou a chovej se nenápadně.“

Nikdo, kdo viděl moji matku, jak se zotavuje z vidění, by ji teď nepoznal. S urputným odhodláním kráčela cílevědomě a téměř mě táhla za sebou směrem k lesu, který hraničil s naší vesnicí.

Ústa mi naplnila podivná kovová pachutí.

„Musíš najít Tibrise, mami.“ Měli jsme plány, které jsme v průběhu let znovu a znovu vylepšovali. Kdyby došlo k tomu nejhoršímu a my byli rozděleni, znovu se musíme sejít.

Máma měla zvláštní talíř, který by nechala na stole. Nikdy jsme ho nepoužívali. Pokud by Tibris někdy přišel domů a našel ten talíř venku z kredence, měl utéct. Ale tyhle plány jsme probírali naposled, když jsme byli ještě děti.

„Už tě hledají. Tibris ví, co má dělat.“

Už hledají.

O tomhle dni mám noční můry celý život. A přesto se to ani v nich nikdy neodehrálo tak rychle.

„Kam jdeme?“

Máma otázku ignorovala a táhla mě rychleji, takže jsem nakonec musela klusat, abych s ní udržela krok. Ucukla jsem, když mi do boty vklouzlo ostružiní. Nechala jsem doma zimní boty i plášť, protože mě ani nenapadlo, že se nevrátím přímo z pekárny.

Celý život jsem žila ve strachu. A přesto jsem také svým způsobem zhlouštěla.

„Už jdou,“ řekla máma. „Rychleji, Prisco.“

Hlavou mi vířily myšlenky, zatímco mě vedla hlouběji do lesa. V jejích krocích byla patrná velká naléhavost a ve tváři vepsaná panika.

V dálce se ozvaly výkřiky. Zatahala jsem ji za ruku.

„Mami...“

„Královské strážce,“ vysvětlila.

Dech se mi zadrhl v hrdle, když celé moje tělo zaplavilo zděšení. „Už?“

Přikývla a ruce se jí třásly. Pod odhodláním se skrývala čirá hrůza. Dokonce i rty měla bílé. „Christa pár posledních měsíců flirtovala s jedním ze strážných. Teď už s ním mluví. Viděla jsem je a šla jsem rovnou za tebou.“

„Víš jistě, že mu to Christa řekla?“

„Včera jsem viděla, jak mu to říká.“

Mluvila o své vizi. Viděla, že se to stalo, a nevarovala mě.

Právě pro takovou situaci jsem měla sbalené zavazadlo – brašnu s teplým oblečením, jídlem, zbraněmi, a dokonce i pár mincemi, které jsem si za ta léta schovala. Kdyby mi to máma řekla, vzala bych si ji. Bez ní... Jak dlouho vydržím?

Svět se kolem mě zatočil a plíce se mi sevřely. Promluvit jsem dokázala až na několikátý pokus. „Jdeš špatným směrem,“ dostala jsem ze sebe. Blížily jsme se k útesu nad řekou. Odtamtud jsme neměly kam pokračovat.

Když jsme stály na útesu, třásla jsem se strachem. „Musíš jít varovat Tibrise. Já uteču.“

Matka zavrtěla hlavou. „Tibris bude v pořádku. Nechala jsem mu vzkaz s vysvětlením, že...“

„Vzkaz? Mami, oni si pro něj přijdou.“

„Je chytrý. Ví, co má dělat.“ Zhluboka a roztřeseně se nadechla. „Myslela jsem si, že až nastane čas, bude snadné udělat, co je třeba.“

Něco ve způsobu, jakým ta slova řekla, jak se jí tvář zkřivila chmurným odhodláním..., způsobilo, že mě zamrazilo podél krční páteře.

„Nemáme času nazbyt, mami. Potřebuju se dostat do vedlejší vesnice, abych nakoupila zásoby.“ Hlavou se mi míhaly myšlenky a plány vytvořené a zavržené během pár vteřin. „Pak do hlavního města. A schovám se na lodi jako černý pasažér...“ Na lodi na jih

do Gromalie, dalšího království obývaného lidmi. Než opustím Eprothu, vytvořím falešnou stopu, abych zajistila, že si strážé budou myslet, že jedu jinam. Odvedu jejich pozornost, aby nepronásledovaly moji rodinu.

Máma jen zavrtěla hlavou. „Pozorně mě poslouchej. Doufala jsem, že budeme mít víc času, ale osud má jiné plány.“

Srdce se mi v hrudi rozbušilo ještě rychleji. Dívala jsem se, jak se otočila a vykročila, příliš blízko k okraji útesu. Nedokázala jsem myslet. Nemohla jsem *dýchat*. „Musíme utéct.“

„Počkej. Je pár věcí, které musíš vědět.“ Její hlas zněl až děsivě klidně. Obličej měla bez výrazu a do tváří se jí vrátila barva. Jako kdybychom se tu snad bavily o počasí.

V dálce se ozvaly výkřiky. Je příliš pozdě. Vydaly jsme se po špatné cestě.

Je jen otázkou času, kdy nás obě zaženou do kouta. Vyschlo mi v ústech, kůže mě svědila, jak jsem v podstatě tančila na místě, protože jsem se zoufale chtěla *pohnout*.

„Mami, prosím. Musíme se... schovat.“

Schovat se nemělo smysl. Královy strážé byly přesně na to vycvičené. Hruď se mi svírala a měla jsem dojem, že se mi plíce změnilly v kámen.

Matka mi vzala obličej do dlaní a donutila mě, abych se na ni soustředila. „I když jsi vždy byla v mém srdci mojí dcerou, neporodila jsem tě.“

„O čem to mluvíš?“

Roztřeseně se na mě usmála. „Nečekala jsem, že tě budu milovat tak, jak tě miluju... Udělala jsem, co jsem mohla, abych tě ochránila. Je mi líto, že jsem tě vzala tvé rodině. Ale nikdy bych nemohla litovat, že jsem ti zachránila život.“

Dech mi zamrzl v plicích. „Ty... Ty jsi mě *unesla*? Kdy?“

„Věděla jsem, že musíš žít, abys nás jednou všechny zachránila. Ale nejdřív musíš najít prince. Nech se řídit svým osudem a najdi ho.“

Jen jsem zavrtěla hlavou. Princ prožil jen devatenáct zim. Jeho otec, král Sabium, chtěl mrtvou mě a všechny mně podobné. Co by pro mě asi mohl mladý princ udělat? Jak by mi mohl pomoci?

„Princ,“ trvala na svém.

„Ztrácíme čas.“

„Slib mi, že ho najdeš.“

Matka se nervově hroutila. To se věštčům stávalo často.

„Slibuju.“ Chytila jsem ji za ruku. Když budu muset, potáhnu mámu s sebou. Najdu způsob, jak nás obě zachránit.

Máma se vzpírala a divoce se oháněla kolem sebe. Navzdory její štíhlé postavě jsem ji sotva udržela v klidu. Co udělá Tibris, až se vrátí domů z léčení a dozví se, že jsme obě mrtvé? Až se stane jediným přeživším z naší rodiny? Až zjistí, že přišel o život?

„Prosím,“ dostala jsem ze sebe přidušeně. Křik sílil a stráže se blížily. Divoce jsem se rozhlížela kolem sebe. Mohly bychom vyrazit na východ, pokud cestu ještě nezablokovaly. Je to naše jediná šance.

Okamžitě se z toho směru ozvaly výkřiky. Zbývá nám jediná možnost. Dusila jsem se pocitem viny, který mi stále silněji svíral hrdlo. Měla jsem vědět, že mámě už neslouží rozum. Tím, že jsem nepřevzala kontrolu nad situací, jsem nás obě odsoudila k záhubě.

„Musíme se schovat,“ vyštěkla jsem.

Ale už bylo pozdě. Tři muži z králový stráže nás našli. Jeden z nich zakopl o kořen stromu, když se prodíral stromořadím. Kdykoli jindy bych se možná jízlivě zasmála.

Lapali po dechu, ale nebylo možné si splést chmurné uspokojení v jejich očích.

„Podvolte se zatčení,“ nařídil jeden z nich.

Je po všem.

Matka natáhla ruce. Přitiskla jsem se k ní. Poslední objetí před tím, než nás obě zmasakrují jako varování pro ty, kteří by se pokoušeli skrýt před bohy.

„Plav, miláčku. Plav.“

Máma couvla a oběma rukama do mě strčila. Z hrdla se mi vydral výkřik.

Pod nohama jsem necítila nic než vzduch. Pak mě pohltit všeobjímající chlad a z plic mi uniklo i to skrovné množství vzduchu, které jsem v nich zadržela.

Zoufale jsem kopala a bojovala s proudem. Svaly na pažích se mi napínaly, jak jsem prorážela vodu. Ale řeka mě unášela pryč. Zvedla jsem hlavu. Dusila jsem se, ale podařilo se mi nasát drahocenný vzduch a nasměrovat tělo ke břehu.

Něco mě udeřilo do zad a vyrazilo vzduch z plic. Kámen. Nad hlavou se mi zavřela voda. Kopala jsem a natahovala se k hladině. Ale něco mě drželo u dna. Z holeně mi vystřelovala ostrá bolest, protože jsem nohou narazila do dalšího kamene. Nutkání nadechnout se bylo téměř nezadržitelné.

Zachytila jsem se šaty. Uvázla jsem v hlubinách řeky. *Hloupý* způsob smrti.

Ach bohové, ach bohové, ach bohové.

Zatahala jsem za ně. Nic. Utopím se tady.

Plíce křičely o vzduch. Je utopení lepší způsob smrti než upálení zaživa?

Zrak se mi na okrajích rozostřil.

Rozhořel se ve mně vztek. Takhle nemůžu umřít. To odmítám.

Ohnula jsem se v pase, volnou nohou jsem kopla a oběma rukama jsem chytila šaty.

Zatáhla jsem.

Nic.

Panika otupovala a tělo, které prohrávalo boj se studenou vodou, začínalo stagnovat. Ruce jsem měla ztuhlé, necitlivé, téměř nepoužitelné.

Plíce se mi stahovaly.

Zatnula jsem prsty do šatů. Naposledy jsem zoufale trhla. Vší silou jsem šklubla nahoru a narazila loktem do dalšího kamene.

A pak už jsem se jen točila a zmítala, když mě řeka unášela dál od útesu. Od mého domova. Od mé rodiny.

Než jsem narazila do spadlé větve, podařilo se mi nabrat do plic spásný vzduch. Moje tělo se znovu ponořilo pod hladinu.

Pokaždé když jsem dokázala zvednout hlavu, zahlédla jsem stromy po obou stranách řeky. Pruh modré oblohy. Šmouhu zeleně. Voda mě rychle unášela. Příliš rychle na to, abych stačila sledovat, kde jsem.

Zima. Nesnesitelná zima.

Moje pohyby se zpomalily. Otupěly. Pokusila jsem se o další nádech, ale nasála hlavně pěnu. Vdechla jsem další vodu a začala se dusit. Proud mě znovu táhl ke dnu.

Možná to bude rychlé. Možná jen... usnu.

Něco se mi omotalo kolem paže. Chabě jsem se pokusila vyprostit, ale tlak jen zesílil.

A pak všechno zčernalo.

PRISCA

Chladný vzduch proudící do mých plic. Teplé tělo nade mnou. Něčí ústa na mých.

Plíce mě pálily. Dusila jsem se. Velké, silné ruce mě obrátily na bok. Muž. Připadalo mi, že jsem vykašlala vodu snad z půlky řeky.

Otevřela jsem oči. Obloha nade mnou byla zářivě modrá. Nějakým způsobem jsem přežila. Ale můj zachránce mohl být strážce, který mi pomohl jen proto, aby se král mohl dívat, jak hořím.

Muž, který mi zachránil život, měl drsnou tvář s oříškově hnědou pletí a tmavýma očima mandlového tvaru. Jeho nos byl nejednou zlomený a zachmuřený výraz mi jasně říkal, že si nechce hrát na zachránce a vadí mu, že jsem ho do takové situace přivedla. Kabonil se působivě.

Nebyl to strážný. To ale neznamená, že jsem v bezpečí. Ale přesto... mě zachránil.

„Ach, děkuju. Kdo jste?“

„Jmenuju se Galon.“ Dotkl se mojí tváře a tělo jsem měla na jednu suché, šaty zmačkané z vody v řece, ale už ne promočené.

Ucukla jsem a zírala na něj. Mít takovou moc...

Otočila jsem se za klapotem koňských kopyt. Strážce? Snažila jsem se vyškrábat na nohy, ale ruka velikosti lopaty mi zatlačila na rameno a snadno mě udržela na místě. Z lesa se vynořila skupina mužů. Byli dobře oblečení, v kvalitních kožených botách a tlustých pláštích. Nepatřili ke strážím, ale ani tak jsem s nimi nemusela být v bezpečí.

Napočítala jsem jich pět, včetně muže po mém boku.

Ztěžkla mi víčka. Byla jsem sice suchá, ale stále jsem mrzla. „Našel jsi selkii,“ řekl jeden z mužů a jízlivě se na mě ušklíbl. V kontrastu s tmavou pokožkou měl neuvěřitelně bílé zuby. Na muže, který mě možná chce zabít, měl až absurdně podmanivý úsměv.

Galon zavrtěl hlavou. „Dívka z vesnice. Topila se v řece, Loriane.“

Koně se rozestoupili a mně vyschlo v ústech, když jsem uviděla muže, se kterým Galon mluvil.

Muže, který mě neustále pronásledoval ve snech. Toho, který se na mě zrovna včera obořil na násvi.

Vpíjela jsem se do něj pohledem. Byl to mohutný muž se širokými rameny a svaly, které se při pohybu vlnily. Tmavé vlasy mu sahaly přes ramena a měl v nich vpletených několik copánků, aby mu nepadaly do obličeje. Jeho čelist vypadala, že by vydržela ránu – a každý, kdo by měl tu smůlu a zasadil ji, by si o ni polámal kosti.

Zvedl ruku a zastínil si oči. Klouby mu zdobily bílé linky. Jizvy. Měl u sebe několik nožů a meč. Takže žoldák. Pravděpodobně brutální. Typ muže, který by mě prodal strážím v té samé vteřině, kdy by se dozvěděl, že po mně pátrají. A jestli patří mezi ty, kteří ublíží někomu, kdo je neohrožuje, se teprve uvidí.

Měl mužné rysy, jako by byly vytesané z kamene, ačkoli vysoké lícní kosti mu dodávaly téměř divokou krásu. Byl nechutně hezký a já se roztřeseně nadechla.

Zelené oči se střetly s mýma, chladné a lhostejné. Nemýlila jsem se. Ty oči jsem znala. A dívala jsem se do nich už při Darovacím obřadu.

Ale jak? *Proč?*

Dlouho jsme se navzájem pozorovali. Čekala jsem na jakýkoli záblesk poznání. Jak je možné, že se mi o tom muži *zdálo*? Snad proto, že byl předurčený zachránit mi život?

Ale už se díval jinam. „Nech ji být, Galone. Na tohle nemáme čas.“

Srdce se mi nepravdělně rozbušilo. Jestli mě tady teď opustí, jsem mrtvá. Nejen že se stráže rozptýlily po lese kolem naší vesnice, aby mě našly, ale nemám žádné oblečení ani žádné jídlo...

„Prosím,“ vypravila jsem ze sebe chraplavým hlasem.

Hezký muž mě ignoroval a otočil koně. Byla jsem pro něj natolik bezvýznamná, že se jeho výraz už změnil v zahloubaný, protože zjevně bloudil myšlenkami jinde.

Tu drsně krásnou tvář jsem si vryla do paměti.

Když mě někdo vyprovokoval, moje výbušná povaha vzplála. Ale nikdy dřív jsem necítila podobný ledový vztek. *Potřebu* vidět někoho zraněného stejně, jako jsem byla sama.

Jednoho dne ho nějakým způsobem donutím zaplatit. Jestli tohle přežiju. Donutím ho litovat, že mě tady opustil.

Galon mi hodil svůj plášť. Pokud cítil vinu za to, že mě tady nechává, nebylo to na něm vůbec poznat. „Hodně štěstí.“ Otočil se a nasedl na koně, když jsem se zvedla na kolena.

Zamířili pryč. A já jsem se mohla jen dívat, jak odjíždějí. Přestávala jsem být schopná myslet.

Zabalila jsem se do pláště a víčka mi ztěžkla ještě víc. Musím vstát. Musím se hýbat.

Oči se mi zavřely.

Když jsem je konečně znovu otevřela, vzduch se ochladil.

Měla jsem pocit, že se mi tělo změnilo v jednu velkou podlitinu. Ztratila jsem svoje lehké boty a chodidla mi stále krvácela, jak jsem v řece narážela do kamenů.

Potlačila jsem kňourání a vyškrábala jsem se na nohy. Měsíc jasně svítil, takže jsem vedle řeky viděla dostatečně. Ale pod lesním příkrovem se nejspíš beznadějně ztratím. Hrudníkem se mi šířila panika.

Tady nemůžu zůstat.

Noc proťalo zavytí. Pod pláštěm jsem se trásla. Neměla jsem si dovolit usnout. Byl zázrak, že jsem se probudila. Že jsem se neponořila do mnohem trvalejšího odpočinku.

Ale jsem naživu.

A teď jsem měla seznam věcí, které musím splnit.

Nejdůležitější je, abych se odsud dostala dřív, než mě najdou strážé. Je zázrak, že nenarazily na moje tělo v bezvědomí. Protože jsem si byla jistá, že bohové smrtelníkům obvykle takové zázraky nedopřávají – a protože si nikdy dřív neudělali čas, aby mi pomohli – musím se spolehnout na štěstí.

Tibris mě najde. Nebude mu záležet na tom, že se tím vystaví ještě většímu nebezpečí. A i když jsem s ním za to chtěla zatřást, zaplavila mě úleva při představě, že ho zase uvidím. Na mámu jsem myslet nedokázala. Ani na královské strážé. Možná... Možná ji nezabily. Možná ji odvedly k výsledku a Tibris najde způsob, jak ji osvobodit. Všichni se usadíme na novém místě.

Jen se musím dostat do města. Najdu Vicera a zařídím, aby se na všechna naše plánovaná místa setkání dostaly vzkazy. A zatím najdu cestu ven z města.

Znovu se setkáme. Jedno jsem věděla – bratr mě miluje.

Až na to, že není můj skutečný bratr.

Dech se mi zadrhl v hrdle a celé tělo okamžitě něco takového popřelo. Ne. Tibris bude vždycky mým bratrem, i kdybychom nebyli spojeni krví. A očekává, že přežiju. Bude vědět, že jedinou mojí nadějí je jít do hlavního města a pokusit se dostat na loď opouštějící kontinent. Než se král dozví, že jsem bohům odešla to, co jim dlužím. Než mě upálí jako jednu ze zkažených. Ale pokud to bude příliš nebezpečné, nechám Tibrise tady, když budu muset. Je chytrý a dokáže se skrýt. Zajistím, aby přežil, i když by to znamenalo, že už ho nikdy neuvidím.

Mám plán. Jen už musím vyrazit.

A jednoho dne najdu muže, který Galonovi nařídil, aby mě nechal zemřít. Najdu ho a donutím zaplatit.

LORIAN

„Mohli jsme té holce pomoci,“ zamumlal Cavis. Střelil jsem po něm pohledem. Obvykle přívětivý muž se ponuře mračil. Děti, ženy, zvířata... Cavis byl vždycky posedlý zachraňováním nevinných. A to, čeho byl svědkem při Darovacím obřadu v poslední vesnici, kterou jsme navštívili, ho přivedlo do temné nálady.

„To jsme udělali,“ řekl jsem. „Galon jí zachránil život.“

„A jak dlouho si myslíš, že tady v divočině přežije? Možná by bylo laskavější nechat ji utopit.“

Když jsme cestovali, neobtěžoval jsem se vytahovat hodnosti. Ti, kteří se bojí slyšet jakoukoli kritiku, jsou mizerní vůdci. Kvůli Cavisově nasupenosti jsem si ale přál, abych zvolil jiný přístup.

„Když zachraňuješ napůl utopené divošky, musíš se připravit na to, že tě můžou roztrhat na kusy,“ opáčil jsem. To poslední, co jsme potřebovali, byla pozornost. A mladá žena, která nějakým způsobem skončila v řece, by jí přilákala až moc. Byla problémová. Věděl jsem to od chvíle, kdy do mě narazila ve své vesnici a soudce nás málem podrobil důkladnému zkoumání.

A těch pár dní, které bychom ji doprovázeli zpátky do její vesnice, by mohlo znamenat rozdíl mezi tím, že najdeme, co jsme hledali, a tím, že to navždy ztratíme. Zájem, který bychom vyvolali ze strany vesničanů – a všech stráží v okolí –, by také ohrozil naše plány, jakmile by se začali vyptávat. A uvědomili si, že nejsme tam, kde bychom měli být.

Pozorně jsem si prohlédl své muže. Galon obrátil oči v sloup. Marth se ušklíbl, zatímco Rythos jen zavrtěl hlavou.

„Pěkné děvče,“ poznamenal Marth.

Bylo to pěkné děvče. I když byla bledá, z její kůže jsem poznal, že ráda tráví čas na slunci. Když se na mě dívala, vlnily se jí na ramenou bohaté, velmi světlé kudrlinky. Její oči – zvláštní, ale ne nepřítažlivé jantarové barvy, spíš zlaté než hnědé – se propalovaly do mých. Její ústa byla svěží, s výraznějším spodním

rtem. Když si uvědomila, že ji opouštíme, zkrřivila je a vystrčila malou ostrou bradu.

Rythos si odrknul. „Někdy je to zatracená škoda, že jsi tak chladný, Loriane.“

Protočil jsem oči. Kdyby můj bratr slyšel, jak moji muži mluví jako skupina dobrosrdečných stařenek, nemilosrdně by se mi začal posmívat.

„To jsem byl jediný, kdo tu její bezmocnost prohlédl?“

Rythos na mě zíral. Cavis se zamračil.

Znovu jsem zavrtěl hlavou. Ta divoška byla napůl utopená a zjevně zmatená, když zjistila, že stále žije. Ale vůbec nebyla bezmocná. Zachytil jsem, jak nás hodnotila. Pravděpodobně si to ani sama neuvědomovala. Ale jasně jsem z toho poznal, že docela dobře přežije sama. Kromě toho *nemáme* čas, abychom se během cesty zdržovali. Všechno, na čem jsem tak tvrdě pracoval, bylo na dosah. A nebudu riskovat jen proto, že nějaká vesnická holka byla tak hloupá, že spadla do řeky.

Vesnická holka, která měla na sobě jen mokré bílé šaty, které se na ni lepily jako druhá kůže. Přejel jsem si rukou po čelisti a zavrtěl hlavou. Je jasné, že tolik dní na cestě si vybírá svoji daň.

Jestli jsem si snad chtěl rozmyslet, zda dívku opustíme, pochyby se rozplynuly ve chvíli, kdy jsem spatřil chladnou odplatu v jejích zvláštních jantarových očích.

„Ti, kteří už nemají co ztratit, se stávají těmi nejnebezpečnějšími nepřáteli ze všech,“ řekl jsem. To vím až moc dobře.

Rythosovy oči se proměnily ve šterbiny. Očividně byl na Cavisově straně.

Podíval jsem se na svého nejbližšího přítele. „A ty s našimi měkkosrdečnými přáteli souhlasíš, Galone?“

Jenom se zamračil. „Ten plášť jsem měl rád.“

Rty se mi zachvěly, jak jsem se snažil potlačit smích. Jeden pohled na Rythosův šokovaný výraz stačil, abych je pevně semkl.

„Jestli chceme přejít most před západem slunce, musíme si pospíšet. Chci teplé jídlo a pořádně se vyspat.“

Rythos si odfrknul, obrátil se dopředu a pobídl koně, aby už nejel vedle mě. Ten chlap bude celé dny nasupený. A je to náš nejlepší kuchař. Kvůli té vesnické holce bude všechno maso, které teď budu jíst, spálené na uhl, uprostřed syrové, nebo obojí.

S povzdechem jsem pobídl vlastního koně.

PRISCA

Pokud přežiju několik následujících dní, budu na ně vzpomínat s určitým zmateným údivem. Šance, že zůstanu naživu, je velmi malá, a kdybych o ní přemýšlela, zasekla bych se tady po zbytek té krátké doby, která mi ze života zbývá, zmrzlá a vyděšená.

A tak jsem se plahočila dál podél řeky Dytur na východ. Potřebovala jsem najít místo, kde ji přeždu, a budu pokračovat na jihovýchod směrem k hlavnímu městu.

Kdybych na tuto cestu byla připravená, mohla bych překročit řeku poblíž naší vesnice. To by přidalo několik dní navíc, ale vyhnula bych se většině ostatních cestovatelů. Ale chladnější teploty a nedostatek jídla by znamenaly rozsudek smrti. Takže se potřebuju dostat do Mistrunu – jedné z mála osad severně od řeky, které jsou dostatečně velké na to, aby je bylo možné nazývat městem. Tam můžu ukrást jídlo, zbraň a možná i teplé boty.

Když jsem Mistrun navštívila naposledy, byla jsem dítě. Oba moji rodiče ještě žili. Nebo alespoň lidé, kteří se označovali za mé rodiče. Vina, vztek, smutek – to všechno se ve mně mísilo, dokud jsem tu myšlenku nezahnala.

Tehdy se bavili o tom, kam se přestěhujeme. Táta rozhodil rukama a prohlásil, že bude šťastný tam, kde je jeho rodina.

Pod žebry mi dřímal smutek, a jakmile jsem na svého přivítavého otce pomyslela, vyrazil ven. Chyběl mi jako ztracená končetina, a přitom celé mé dětství byla lež. Objala jsem se a začala se pohupovat.

Ne. Zhrouťím se později. Když se poddám zející díře, která se ve mně otevírala, lehnu si tady a už nikdy nevstanu. Moje schopnost přežít závisí na chytrých rozhodnutích. Stačí jeden špatný pohyb a jsem mrtvá.

Co nejdřív se musím dostat dál od řeky. Královy stráže by očekávaly, že pokud jsem stále naživu, zůstanu v její blízkosti. Ačkoli je jisté, že když se dozvěděly, že jsem spadla do ledové řeky, *neočekávají*, že jsem přežila. Slunce sklouzávalo za stromy a bralo s sebou i poslední zbytky pozdně odpoledního tepla. Brzy budu muset najít místo, kde se schoulím a schovám na noc.

Co se stalo s mámou poté, co mě strčila z toho útesu? Vytěsnila jsem představu královy stráže, která mi probleskla myslí. Kde je Tíbris? Trval na tom, že bude léčit kohokoli – bez ohledu na to, jestli je schopný zaplatit –, a díky tomu vždy vzbuzoval loajalitu. Možná mu někdo z lidí, kterým pomohl, dal nějaké jídlo nebo ho nasměroval k přístřeší na noc.

Kopla jsem do kamene a nohou mi projela ostrá bolest. Prudce jsem se nadechla a podívala se dolů. Jeden z prstů o sobě dával vědět.

„Ale ale,“ ozval se jakýsi hlas, „koho to tu máme?“

Strach se mi svíjel v břiše jako had. Otočila jsem se. Další důvod, proč se držet dál od řeky. Maskovala zvuky, které vydával můj pronásledovatel.

Muž byl opálený, hladce oholený a o několik stop vyšší než já. Měl široká ramena a silná stehna. V ruce nesl kuši a košile se mu napínala přes svaly, jaké muži získají, když tráví dny taháním zabité vysoké zvěře do vesnice. Sledoval mě a rukou sjel k dlouhému noži na svém boku.

Lovec. Skutečnost, že tu byl, znamenala, že jsem Mistrunu blíž, než jsem mohla doufat. A také to znamenalo, že muž byl zvyklý skolit kořist a odtáhnout ji domů, aby dostal zapláceno. Jsem mrtvá.

„Vím, kdo jsi,“ řekl tiše. „Do Mistrunu zprávy cestují rychle.“ Jeho ústa se zkřivila, když si mě prohlížel, bosou a třesoucí se. „Udělám to rychle, jehňátko. Ani nebudeš vědět, že se to stalo.“

Stála jsem bez hnutí a nechala ho přiblížit se. Ramena mi poklesla a po tváři mi stékala slza. Z obličeje mu částečně vyprchalo napětí. Nejspíš si myslel, že zabít mě bude jednodušší než zabít jelena.

Byla jsem slabá, unavená a beze zbraně. Pokud během pár chvil nepřijdu na nějaký plán, stanu se jeho nejsnazší obětí.

Hrudník mi zaplavil tupý vztek. Přežila jsem řeku, jen abych umřela *tady*?

Svět se zúžil, takže jsem viděla jen jeho tvář. Lovec udělal krok směrem ke mně. Pod lítostí jsem v jeho očích zahlédla divokou radost. Ten muž byl vychovaný k lovu. I když mi sliboval mírnou smrt, stejně si ji užije.

Neusnadním mu to.

Po mé levici se něco pohnulo. Jen pár stop od nás stál jeho kuň. Otřela jsem se nohou o kámen vpravo. Moje oči se setkaly s lovcovými.

Během lekcí s Tibrisem a jeho přáteli jsem se naučila pár věcí. Nejdůležitější bylo, že nezáleží na tom, jak moc trénuju, protože pokud mě některý z mužů přimáchl k zemi, byl se mnou konec. Prostě vážili víc než já. Lovec byl mnohem větší než Tibris a jeho přátelé. Jejich svaly vypadaly ve srovnání s lovcovými téměř jako ženské.

„Správně,“ uklidňoval mě lovec, „brzy bude po všem.“ V očích se mu zvráceně zablesklo. V duchu pravděpodobně utrácel zlato, které dostane za moji smrt. Získal by ho víc, kdyby mě odvedl ke královým strážím živou, ale měla jsem pocit, že tenhle muž by nedokázal tak dlouho odolat a nezabít mě.

Další krok blíže. V posledních paprscích slunce se zaleskla čepel jeho nože.

Teď.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dvůr tak krutý a krásný.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.